

PROLOOG

In de flinterdunne ruimte tussen woorden en daden,
daar waar alles zweeft als sterrenstof,
licht genoeg om te verdwijnen,
maar zwaar genoeg om mijn pen te raken,
begon ik te schrijven.

Niet omdat ik wist wat ik wilde zeggen,
maar omdat zwijgen geen optie meer was.

Niet alle gevoelens laten zich verwoorden.
Soms nemen ze een andere vorm aan.
Ze breken alvorens ze begrepen worden.
Alsof een waarheid zich net buiten bereik houdt
van alles wat hardop bestaat.

Dus ik schreef.
Ik schreef wat geen plaats kreeg in de werkelijkheid
maar wel bleef bestaan in mij.

Drie jaar lang.

Geen verhaal met een duidelijk begin
of een einde dat zich liet voorspellen.

DE TERUGKEER VAN HECTOR

“Hey Nora, haal je maar een drankje aan de bar.” Hij duwde een papieren jeton in mijn handen alsof zijn bevel een cadeau was. Ik schrok even. Plots leek hij zo groot en atletisch. Zijn kaaklijn was een stuk hoekiger en zijn stem was veel dieper. Zijn blonde, glanzende haren, die de zon als korenaren weerkaatsten, had hij nog.

“Nee, ik neem geen drankjes van vreemden aan,” zei ik schijnheilig. Maar Hector deed teken dat hij moest gaan en werd opgezogen door de mensenstroom die steeds vager werd in de menigte op het plein.

Tijdens de midweekfeesten werd er luidkeels gezongen, gedanst en veel gedronken. Iedereen kende iedereen in de stad. Het was het begin van de zomer en er hing een zwoele sfeer, tot laat na het laatste straaltje van de avondzon.

Tussen schurende lijven, glimmende voorhoofden en de geur van mojito's wrong ik me naar de bar. Ik vroeg een rosé, mijn derde glas onder-tussen. Hoe later het werd, hoe meer de afdronk van dat glas wijn naar een Château Migraine begon te smaken.

Met een gemengd aura van verveling en nieuwsgierigheid, nam de barman de papieren jeton van me aan. Mijn gelaatsuitdrukking ging van arrogant-zelfzeker naar erg verward toen hij me aankeek met een frons en vroeg: “Kotelet?”

Ik wierp een blik op het papiertje. “Motherfucker,” fluisterde ik. Hector had me de overgebleven jeton van een barbecuefestijn gegeven, dus mocht ik mezelf trakteren op dat wijntje. Typische Hector-streek.

Aan het eind van een lange avond sloop ik op blote voeten naar binnen in mijn ouderlijk huis. Iedereen sliep. Behalve onze kat, Moustache. Ze kwam mijn enkels verleiden, sluw en speels, smekend om een tweede avondmaal.

In de badkamer waste ik de avond zorgvuldig van mijn gelaat. Reinigen zat er stevig ingeprent na mijn studentenjaren als esthéticienne: reinigen, verwijderen, herstellen.

Foundation, blush en die veel te dramatische eyeliner. Beetje bij beetje veegde ik mijn panda-ogen weg, tot enkel de schaduw van de nacht nog bleef hangen.

Maar één ding kreeg ik er niet af.

Die glimlach.

Die avond, toen ik de barman mijn meest melodramatische oogrol gaf, deed ik alsof het me ergerde. Maar diep vanbinnen voelde ik me uitgekozen, ik voelde me bijzonder. Het was de perfecte misdaad. Je zou er later pas achter komen, maar toen, in dat moment, voelde het als aandacht. Aandacht van een vertrouwde oude schoolvriend die me talloze keren had gered van een paniekaanval vlak voor een examen.

Twee weken later zat ik op een terras met twee van mijn beste vriendinnen. We haalden herinneringen op die we in onze jeugd samen hadden beleefd. We werden in onze schooljaren altijd gezien als de voorbeeldmeisjes. We spraken bijna wekelijks af om te brainstormen voor ons 'groepswerk'.

Tot we, als heimelijke tomboys, in de bossen trokken achter de kapel. Met oude houten paletten sjorden we een vlot aan elkaar. Hadden we nog op de jeugdbeweging geleerd. We baadden in de vijver en verloren elk besef van tijd, tot er iemand in de netels viel.

Zestienjarige meisjes die thuiskwamen met de slappe lach, benen vol